

Arrest

nr. 215 414 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BRACKE
Noordlaan 78/3
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 11 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. BRACKE verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juli 2016 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige, waarna zij op 29 september 2016 een E-kaart ontving.

Op 15 maart 2018 stuurde de gemachtigde verzoekster een brief op grond van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), met de vraag naar recente

bewijsstukken van haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen en van eventuele humanitaire elementen.

Op 18 april 2018 stuurde de gemachtigde verzoekster opnieuw een brief met de vraag om meer gegevens aangaande de medische toestand van haar echtgenoot.

Op 23 juli 2018 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de op toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: B., E. (...)

Geboortedatum: (...)1952

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 27.07.2016 en verkreeg de bijlage 8 op 16.09.2016 en de E-kaart op 29.09.2016. uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfvoorwaarden wordt voldaan. Op 15.03.2018 werd er daarom een brief verstuurd aan de gemeente met de vraag om betrokkene uit te nodigen om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Betrokkene werd op 03.04.2018 in kennis gesteld van deze beslissing en legde nadien volgende bewijsstukken voor: een verklaring van betrokkene, de kennisgeving van de afrekening van de FOD Sociale Zekerheid - Directie-generaal - Personen met een handicap i.v.m. de uitkering van haar echtgenoot, een attest van erkenning van handicap van haar echtgenoot, OCMW-attesten en een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 05.04.2018. Nadien werd erop 18 04 2018 nog een bijkomende uitnodigingsbrief verstuurd met de vraag naar meer informatie omtrent de medische toestand van haar echtgenoot. Op 18.05.2018 verstuurde betrokkene een aantal brieven van de FOD Sociale Zekerheid, een doktersattest 3 rapporten van een ziekenhuis in Slovakië en een doorverwijsbrief van het ziekenhuis in Dendermonde.

Uit het dossier en de voorgelegde bewijsstukken blijkt alvast dat betrokkene sinds 30.09.2016 geen zelfstandige activiteit meer uitoefent. Zij kan in die hoedanigheid (art 40 §4,1° lid, 1° - wet 15.12.1980) dan ook het verblijfsrecht niet behouden.

Betrokkene legde ter staving van haar huidige situatie een inschrijvingsbewijs van de VDAB voor maar ook als werkzoekende kan zij het verblijfsrecht niet behouden gezien zij niet aantoonde te voldoen aan alle voorwaarden overeenkomstig art. 50 §2,3° (Kb 08.10.1981). Als werkzoekende dient betrokkene ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Betrokkene is sinds 30.09.2016 geen zelfstandige meer maar is er sindsdien nog niet in geslaagd om ook maar één dag tewerkstelling te bekomen, zelf niet of proef of via interim. Het is zelfs niet duidelijk of betrokkene wel actief op zoek is naar een job. Nergens in het dossier is de enige informatie terug te vinden betreffende sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvolle afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende

ook niet kan behouden blijven. Gezien er geen tewerkstelling is kan zij het verblijfsrecht evenmin behouden als werknemer (art. 40 §4, 1^e lid – wet 15.12.1980).

Uit haar eigen verklaring blijkt dat zij verzorging geeft aan haar zieke echtgenoot. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de echtgenoot inderdaad een medische problematiek heeft, dat hij erkend werd als persoon met een handicap en hiervoor een tegemoetkoming ontvangt van de FOD sociale Zekerheid. Deze tegemoetkoming kunnen we echter niet in aanmerking nemen als bewijs van voldoende inkomsten voor betrokkene om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene immers, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk(art.40§4,1^e lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981)

De tegemoetkomingen van de FOD sociale Zekerheid (wet van 27 februari 1987) worden toegekend door de Federale Overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een dergelijke steun wordt aanzien als sociale bijstand. Dit word trouwens bevestigd met arrest nr. 232.033 van 12.08.2015 van de Franstalige kamer van de Raad van State die stelt: (...)

De echtgenoot is door het ontvangen van de tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid bijgevolg ten laste van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk waardoor betrokkene de facto ook ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel De medische situatie van de echtgenoot is ook van chronische aard, zo blijkt uit het dossier, waardoor we niet kunnen spreken van een tijdelijk karakter van de medische toestand en de belasting van het sociale bijstandsstelsel. Bovendien werd er ook geen bewijs van geldige ziekteverzekering voorgelegd. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40§4 1^e lid, 2° van de wet van 15.12.1980).

Er werden ook geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van de vreemdelingenzaken van 15.03.2018 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art 42. Bis §1, 3) lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd dus niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene het verblijfsrecht mag behouden. De documenten en attesten, die werden voorgelegd in het kader van de handicap, medische situatie en tegemoetkoming van de FOD Sociale zekerheid van haar echtgenoot vormen geen grond om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Naast de gebruikelijke uitnodigingsbrief werd er op 18.04.2018 ook een schrijven aan de betrokkene gericht waarin er specifiek gevraagd werd om ons meer gegevens aangaande medische toestand van haar echtgenoot te verschaffen. Er werden hieromtrent een aantal bewijsstukken voorgelegd (hierboven reeds opgesomd). Op 01.06.2018 werd er tussenkomst van een advocaat gemeld aan DVZ. Er zouden nog een aantal medische documenten verzameld worden maar nu bijna 2 maanden later hebben we niet meer ontvangen.

Gezien de reeds aanwezige medische informatie in het dossier werd er door DVZ advies gevraagd aan een arts-adviseur (toegevoegd aan het administratief dossier) omtrent de medische situatie. De echtgenoot heeft in 2004 in Slovaakse een rugoperatie ondergaan en heeft nu nog chronische rugklachten. In 2015 werd hij in Slovaakse geopereerd wegens een dikke darmtumor zonder uitzaaiingen. De huidige pathologie bestaat uit chronische depressie en chronische prostatitis. Opvolging en behandeling is nodig maar niet noodzakelijk in België. Uit het advies blijkt ook dat er geen medische onmogelijkheid is tot reizen en dat de noodzakelijke medische behandeling zeker mogelijk, beschikbaar en toegankelijk is in Slovaakse of eender welk Europees land waar de betrokkene legaal kunnen verblijven. De medische toestand is bijgevolg geen reden om betrokkene het verblijfsrecht te laten behouden. Bij deze beslissing werd, overeenstemming met art. 42 bis §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980, dus wel degelijk rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen, het tijdelijk karakter van de medische toestand en sociale bijstand.

In de hoedanigheid van EU-Burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen. ”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op het verzoek van verweerder om de kosten ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Art. 42bis §1 en § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt:

§ 1. Er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 (...).

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40§4, eerste lid, 1° in de volgende gevallen:

1° Hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende ingeschreven.

In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° ...”

Art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De bestreden beslissing schendt art. 42bis § 1 en §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals tevens voorzien in art. 3 van de Wet van 28 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, B.S. 12.09.1991, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Dit immers doordat de bestreden beslissing hoegenaamd niet op afdoende wijze rekening houdt (dan wel dit op afdoende wijze motiveert) met 1. de leeftijd en lage scholingsgraad van verzoekster en de wijze waarop de arbeidsmarkt hier in de reële wereld mee omgaat 2. De inspanningen van verzoekster om actief te solliciteren ondanks haar reeds oudere leeftijd en 3. Het feit dat verzoekster wel degelijk een beloftevol inburgeringstraject aan het afleggen is dat haar wel degelijk uitzicht biedt op een professionele activiteit 4. de medische problematiek van haar echtgenoot.

1.

Verzoekster heeft de Slovaakse nationaliteit en kwam in 2016 naar België samen met haar echtgenoot, de heer B.V. Verzoekster werd gemachtigd tot een verblijf op basis van art. 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij beoefende immers een zelfstandige activiteit.

Zij heeft deze echter moeten stopzetten aangezien haar echtgenoot ernstig ziek is en deze veel zorgen nodig had.

Haar echtgenoot heeft in 2004 een zware rugoperatie ondergaan en heeft tot op de dag van vandaag constant pijn en rugklachten.

In 2015 werd er tevens een dikke darmtumor geconstateerd bij haar echtgenoot, die hieraan geopereerd is geweest.

Op heden lijdt haar echtgenoot bijgevolg dus nog steeds aan rugklachten en een chronische ontsteking aan de prostaat.

Door de pijn dag in dag uit lijdt haar echtgenoot aan een chronische depressie. Het is duidelijk dat het gezin het de voorbije jaren niet gemakkelijk heeft gehad en het nog steeds niet gemakkelijk heeft.

*Verzoekster is echter nooit bij de pakken blijven zitten.
Zij is blijven zoeken naar werk.*

Er moet echter wel rekening gehouden worden met haar leeftijd. Zij is reeds 66 jaar. Het is niet zo gemakkelijk voor een persoon van 66 jaar die quasi geen opleiding heeft genoten een tewerkstelling te vinden!

Aangezien zij weinig succes had, heeft zij zich op 5 april 2018 ingeschreven als werkzoekende bij VDAB (stuk 3).

Verzoekster is niet bang haar handen vuil te maken en solliciteert onder andere voor functies als poetsvrouw, ondanks haar leeftijd!

2.

Volgens art. 42bis §1, lid 3 moet bij de beslissing een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, de duur van het verblijf in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van herkomst.

Het is duidelijk dat in de beslissing geen rekening is gehouden met bovenstaande elementen.

Zo dient er rekening gehouden te worden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden.

Verzoekster is een tijdje moeten stoppen met werken om voor haar echtgenoot te kunnen zorgen.

Er dient volgens de wet ook rekening gehouden te worden met de leeftijd van verzoekster. Zoals reeds vermeld is verzoekster reeds 66 jaar. Het is daarom voor haar niet zo gemakkelijk om nog een tewerkstelling te vinden, temeer daar zij geen studies gevolgd heeft.

De gezondheidstoestand: verzoekster ondervindt zelf al enkele problemen met haar gezondheid, doch desondanks blijft zij actief op zoek naar werk. Er moet echter ook rekening gehouden worden met de gezondheidstoestand van haar man, die zoals reeds vermeld erg slecht is.

De gezinssituatie: wederom dient hier rekening gehouden te worden met onder andere de gezondheidstoestand van haar echtgenoot. Ook wonen de zonen van haar echtgenoot in België.

Als verzoekster samen met haar echtgenoot, wiens verblijf ook werd beëindigd, terug moeten naar Slowakije, wordt de band met haar stiefkinderen ernstig verbroken. Het spreekt voor zich dat zij de zorg voor haar stiefkinderen steeds gedragen heeft en dit een ernstige impact zou hebben op het gezinsleven van haar en haar echtgenoot.

De sociale en culturele integratie in het Rijk: verzoekster doet alle moeite sinds haar aankomst in België om de taal onder de knie te krijgen en zich te integreren in België.

Voorts heeft verzoekster geen bindingen meer met haar land van herkomst, zijnde Slowakije.

Zij heeft daar geen familie meer wonen.

De enige familie die zij nog heeft is haar aangetrouwde familie en zij wonen allemaal in België.

In Slowakije zou zij helemaal opnieuw haar leven moeten opbouwen en heeft zij niemand bij wie zij terecht kan van familieleden."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is. Zij meent met name dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten rekening te houden met haar leeftijd en lage scholingsgraad, haar inspanningen om actief te solliciteren ondanks haar hogere leeftijd, het feit dat ze een beloftevol inburgeringstraject aan het afleggen is dat haar uitzicht biedt op een professionele activiteit, de medische problematiek van haar echtgenoot, haar gezinssituatie en haar integratie in België.

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de genoemde beginselen en het afdoende karakter van de motivering door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 42bis, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster ook geschonden acht.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand,

gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeksters situatie totaal gewijzigd is sinds zij haar E-kaart heeft ontvangen, en dat de gemachtigde op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet kan controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier, stuurde de gemachtigde met het oog daarop op 15 maart 2018 een brief aan verzoekster met de vraag om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen. Het is niet betwist dat verzoekster vervolgens een verklaring overmaakte waarin zij vermeldt voor haar echtgenoot te zorgen, evenals een attest van de FOD Sociale Zekerheid – Directie-generaal ‘Personen met een handicap’ in verband met de uitkering van haar echtgenoot, een attest van erkenning van de handicap van haar echtgenoot, OCMW-attesten en een inschrijvingsbewijs van de VDAB. Op 18 april 2018 werd verzoekster in een schrijven door de gemachtigde verzocht meer informatie over te maken over de medische toestand van haar echtgenoot, en eventueel nog andere bewijzen van hun bestaansmiddelen. Hierop maakte verzoekster een aantal brieven over van de FOD Sociale Zekerheid, een doktersattest van 26 april 2018, rapporten van een ziekenhuis in Slowakije en een verslag van uroloog van onderzoeken in het ziekenhuis van Dendermonde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde eerst heeft onderzocht, rekening houdend met de overgemaakte documenten, of verzoekster nog voldeed aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht als Unieburger te behouden. Hij heeft daarbij eerst vastgesteld dat verzoekster het verblijfsrecht niet kon behouden als zelfstandige, nu zij geen zelfstandige activiteit meer uitoefent. De gemachtigde heeft eveneens vastgesteld dat verzoekster het verblijfsrecht evenmin kan behouden als werknemer aangezien er geen tewerkstelling is. De gemachtigde heeft verder gemotiveerd dat verzoekster ook als werkzoekende het verblijfsrecht niet kan behouden, nu zij niet voldoet aan alle voorwaarden overeenkomstig artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit aangezien ze niet heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. De gemachtigde wijst er daarbij op dat verzoekster sinds 30 september 2016 geen zelfstandige meer is, maar er sindsdien nog niet in is geslaagd om ook maar één dag tewerkstelling te bekomen, en dat zelfs niet duidelijk is of verzoekster wel actief op zoek is naar een job. Nu verzoekster geen stukken heeft overgemaakt die wijzen op sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de arbeidsmarkt garanderen, moet volgens de gemachtigde worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling. Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot als persoon met een handicap een tegemoetkoming ontvangt van de FOD Sociale Zekerheid, maar dat deze niet in aanmerking kan worden genomen voor een behoud van het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, terwijl verzoekster ook geen bewijs van een geldige ziekteverzekering heeft voorgelegd.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat deze motivering onzorgvuldig, niet correct of kennelijk onredelijk is. Vooreerst wordt door verzoekster niet betwist dat zij geen zelfstandige activiteit meer uitoefent, zodat zij op deze grond haar verblijfsrecht niet kon behouden. In de mate dat verzoekster wenst aan te voeren, door in het verzoekschrift artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet te benadrukken, dat zij haar verblijfsrecht kon behouden omdat zij zich in onvrijwillige werkloosheid bevond na een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of omdat ze in de eerste twaalf maanden

onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven, wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op behoud van het verblijfsrecht als werknemer, terwijl verzoekster verblijfsrecht als zelfstandige genoot en niet heeft aangetoond als werknemer te zijn tewerkgesteld geweest. Aangaande het verblijfsrecht als werkzoekende kan de Raad verzoekster weliswaar volgen waar zij stelt dat het als 66-jarige die nauwelijks opleiding heeft genoten niet gemakkelijk is tewerkstelling te vinden. Hiermee weerlegt zij echter niet de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekster weliswaar een inschrijvingsbewijs van de VDAB heeft overgemaakt, maar dat uit de documenten die verzoekster heeft overgemaakt of uit het gehele administratief dossier niet blijkt dat verzoekster ook actief op zoek is naar werk. Zoals aangegeven in de bestreden beslissing bevat het administratief dossier geen spoor van sollicitaties, diploma's, vroegere werkervaring, specifieke vaardigheden of andere elementen die wijzen op een actieve zoektocht naar werk of een reële kans op tewerkstelling. Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt ondanks haar leeftijd ook voor functies als poetsvrouw te solliciteren, laat zij na dit te staven met een begin van bewijs. De motivering aangaande het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen betwist verzoekster niet.

Nadat werd vastgesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, wordt vervolgens in de bestreden beslissing vermeld dat zij geen afdoende relevante elementen heeft overgemaakt om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42bis, § 1, 3de lid van de Vreemdelingenwet waarmee rekening moest worden gehouden, en dat niet werd aangetoond dat haar leeftijd, gezondheidstoestand gezinssituatie en economische situatie, of haar sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betroffene het verblijfsrecht mag behouden. De Raad stelt vast dat verzoekster in het verzoekschrift wijst op haar gebrek aan opleiding en haar eigen gezondheidstoestand, op haar pogingen om de taal te leren en zich te integreren en op haar band met haar stiefkinderen in België die naar zij beweert haar enige familie vormen, zodat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. De Raad merkt echter op dat verzoekster heeft nagelaten om, voordat de bestreden beslissing werd genomen, deze humanitaire elementen voor te leggen aan de gemachtigde en met bewijsstukken te staven. Minstens heeft zij niet aangegeven waarom deze elementen de beëindiging van haar verblijfsrecht zouden verhinderen, hoewel zij hiertoe uitdrukkelijk werd uitgenodigd in het schrijven van 15 maart 2018. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten met deze elementen geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de beslissing.

Aangaande verzoeksters leeftijd wordt bovendien gewezen op wat supra werd opgemerkt, namelijk dat hoewel haar leeftijd het vinden van een tewerkstelling kan bemoeilijken, dit echter niet wegneemt dat verzoekster ertoe gehouden was aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te hebben, wil zij alsnog als werkzoekende haar verblijfsrecht behouden. Een leeftijd van 66 jaar is ook niet dermate hoog dat dit op zich een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Wat verder de voorgehouden band met haar (stief)zonen en (stief)kleindochter betreft, heeft verzoekster niets voorgelegd aangaande stiefkinderen of een (stief)kleindochter, zodat de gemachtigde hieromtrent niet kon motiveren. De enige stukken die in het administratief dossier zitten betreffen immers stukken van (stief)zoon B.R. en diens dochter S.B. die zijn voorgelegd in het kader van een ander dossier, met name de aanvraag gezinshereniging van de (stief)zoon B.R. in functie van Mw. V.M. waarbij wordt aangetoond dat zij een gemeenschappelijk kind B.S. hebben. Ten overvloede blijkt hieruit dat de (stief)zoon B.R. ook geen gezinshereniging beoogt met verzoekster en zijn vader, maar juist in functie van zijn partner, zodat bezwaarlijk sprake is van een begin van bewijs van een afhankelijkheid die verder gaat dan de gewone affectieve banden tussen ouders en hun meerderjarige kinderen en die een eventuele grond zou vormen om haar verblijfsrecht niet te beëindigen.

In verband met de gezondheidstoestand van haar echtgenoot maakte verzoekster wel verschillende documenten over aan het bestuur. Hierover werd in de bestreden beslissing echter ook uitvoerig gemotiveerd, zodat verzoekster niet kan voorhouden dat hiermee geen rekening werd gehouden. In een schrijven van 18 april 2018 werd verzoekster zelfs verzocht om specifiek over deze gezondheidstoestand nog bijkomende stukken over te maken, waarna de arts-adviseur ook een medisch advies uitbracht op 4 juni 2018. Op grond hiervan werd vastgesteld dat opvolging en behandeling nodig zijn maar niet noodzakelijk in België, dat deze zeker mogelijk, beschikbaar en toegankelijk zijn in Slowakije en dat er geen medische onmogelijkheid is tot reizen, zodat de medische toestand van haar echtgenoot geen reden is om verzoekster het verblijfsrecht te laten behouden. Indien verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst, hoewel de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, staat de gezondheid van haar echtgenoot er dus ook niet aan in de weg dat hij haar zou vergezellen. Uit dit advies van de arts-adviseur blijkt immers dat hij onder meer verwijst naar de medische attesten uit Slowakije die verzoekster heeft voorgelegd aangaande de

operatie en behandeling van haar echtgenoot aldaar. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan de Raad verder ook niet vaststellen dat de gemachtigde rekening had moeten houden met het “tijdelijke karakter” van de moeilijkheden van verzoekster om te werken doordat zij voor haar echtgenoot moest zorgen, nu uit de overgemaakte documenten immers bleek dat haar echtgenoot lijdt aan chronische prostatitis en een chronische depressie.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat het verzoekster vrij staat om opnieuw verblijfsrecht aan te vragen als Unieburger, nu haar raadvrouw ter zitting aangeeft dat zij ondertussen terug aan het werk is en een inkomen geniet.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, of dat hij de beslissing kennelijk onredelijk of niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd in het licht van artikel 42bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES